

Поетесата Сали Ибрахим връчва наградата на в. „Романо слово“ на актьора Петко Романов за приноса му за развитието на ромската култура, 1993 г.

ния показват, че в началото на 50-те години на редица места домът (с неговата уредба), облеклото и храната на ромите се приближават до бита на българското население. Намалява и броят на чергаруващите.

Към средата на 50-те години държавната политика по отношение на ромите претърпява обрат. Новата политика си поставя за цел културна асимилация на ромите в състава на „българската социалистическа нация“.

В съответствие с тази политика местните ромски организации са разпуснати и се вливат в ОФ, закрит е театър „Рома“, председателят на Общощиганската организация Шакир Пашов е изпратен в лагер „Белене“. През 1959 г. вестникът на организацията започва да излиза само на български език.

Отстъплението от политиката на развитие на ромската общност като равнопознава и самобитна води и до ограничаване на официалното им споменаване. От средата на 50-те години започват първите следвоенни „преименувания“, т.е. замяна на турско-арабските имена на ромите мюсюлмани с български. Постановление на Министерския съвет от 17 октомври 1958 г. „За уреждане въпросите на циганското население в

НР България“ забранява „скитничеството и просията в Народна република България“. Специално решение на секретариата на ЦК на БКП задължава местните партийни организации да работят за пълно приобщаване „на всички цигани към социалистическото строителство“ и за превръщането им „в съзнателни и пълноценни строители на социализма“.

Четири години по-късно (април 1962 г.) решение на политбюро на ЦК на комунистическата партия задължава партийните и обществените организации, органите на местната власт в населените места с цигани, татари и българо-мохамедани да работят „за постепенно преодоляване тенденцията на турчееене“... Министерството на правосъдието изработва инструкция за разясняване правата на гражданите от небългарски произход, които „при пълно вътрешно убеждение и открито собствено желание могат да регистрират себе си и своите деца като българи“. „Българизирането“ на ромите мюсюлмани е част от държавната политика към българските граждани с мюсюлманско вероизповедание.

Решение на секретариата на ЦК на БКП от октомври 1978 г. предвижда постепенно